

Rocca di Papa 13. novembra 2010

Obrátení k Otcovi¹

Najdrahší,

(...) dnes by som sa chcela spoločne s vami na chvíľku zamyslieť pri jednej myšlienke.

Ako nám potvrdzuje naša spiritualita vo svojom druhom bode, máme konať Božiu vôľu, a aby sme mohli tvrdiť, že milujeme Boha, máme sa usilovať odpovedať svojou láskou na lásku, ktorou nás on miluje.

Niektorým by si však mohol položiť otázku či výhradné konanie vôle niekoho druhého, hoci by to bola dokonca Božia vôľa; teda či konanie v priebehu celej ľudskej existencie plánu niekoho druhého, ktorým by bol plán Boží s nami nemôže zatieniť, či dokonca zbaviť nás našej osobnosti a obráť nás o našu slobodu?

Ak si aspoň na chvíľu uvedomíme čím sme my a akej sme podstaty, presvedčíme sa, že to absolútne nie je pravda, ale, že to je úplne naopak.

Boli sme i sme stále prítomní v Božej mysli, v jeho Slove a to od vždy.

My sme v Bohu jedným z Božích slov, ktoré mal Boh v mysli už od večnosti. Toto slovo je naše pravé ja. V určitej chvíli nás Otec stvoril a my sme sa objavili na tejto zemi.

Podobne, ako v prípade osudu Božieho Slova *par excellence*, Slova Otca, ktoré bolo stále obrátené k Otcovi (Evanjelium sv. Jána hovorí: „Jednorodný Syn je obrátený k Otcovi“ [Jn 1,18 podľa tal. prekladu]), tak musíme byť obrátení i my.

Ježišovo bytie má zmysel len vo svojom zrození z Otca a v tom, čo mu Otec daroval. Preto Slovo konalo to, čo si prijal Otec, pretože išlo o jeho vlastnú identitu, tým sa vlastne stalo Slovom Otca a zároveň samým sebou. Ježiš nekonal inú, než vôľu svojho Otca, ktorá ho niekedy, nakoľko bol človekom i stála, ako tomu bolo napríklad počas utrpenia v Olivovej záhrade. No vykonal ju.

Preto musíme i my konať vôľu Otca, ktorá spočíva práve v tom, čo si On myslel a myslí o nás, v ktorej sa skrýva podstata vývoja našej osobnosti. Hľa, to je dôvod – podľa požiadaviek nášho Ideálu – prečo v živote plníme plán, ktorý má Boh s nami, plán, ktorý je našim vlastným životom i našou slobodou. Robí nás to slobodných a stávame sa skutočne sami sebou.

Buďme preto stále obrátení k Otcovi a k Jeho vôli.

¹ Výber z myšlienky kolegmenta CH z 28. novembra 1996

(...) Pre nás – ako vieme – je Božia vôľa nádherným sedemfarebným lúčom či diamantom so siedmymi žiarivými stranami. Musíme ju žiť na základe jednej nevyhnutnej podmienky, ktorou je predovšetkým vzájomná láska a jednota medzi nami.

To nás vedie konať dokonale našu každodennú prácu, horlivo a s nadšením vyžarovať náš Ideál, konaním našich modlitieb prehĺbovať naše spojenie s Bohom, s láskou sa starať aj o náš fyzický život. Patrične sa starať aj o naše prostredie. So zanietením sa venovať prípadnému štúdiu a tej činnosti, ktorá nám ponúka príležitosť zostať v kontakte najmä s tými, ktorí nám boli osobitne zverení.

Veľmi peknú myšlienku o tom, ako si treba počínať vyjadrila sestra Madelaine zakladateľka Malých sestier Charlesa Foucaulda:

„Každé ráno nám Boh ponúka celý deň, ktorý pripravil pre nás a v ktorom niet ničoho príliš, ani ničoho, čoho by nebolo dostatok; ničoho, čo by bolo indiferentné, ani ničoho, čo by bolo neužitočné“.

Všetko je mimoriadne dôležité.

Pamätajme si: byť v každej chvíli obrátení k Otcovi, k Jeho vôli.

Chiara Lubichová